

Nr 590

Av fru **Sundberg** och herr **Fridolfsson** i Stockholm, om statsbidrag till handikappade för korrespondensstudier på gymnasiestadiet.

(Lika lydande med motion nr 467 i Första kammaren)

En kontinuerlig förbättring av folkbildning och folkutbildning ses som en viktig del av vårt samhälles utveckling. Den obligatoriska skolundervisningen har under en relativt kort tidrymd förlängts från sex till nio år. Den vidare utbyggnaden av vårt skolväsen har till syfte att ge en allt större del av befolkningen möjlighet till ytterligare förlängd skolutbildning. De gymnasiala skolformerna siktar på att i framtiden utbilda större delen av svensk ungdom. Efterfrågan på väl utbildad arbetskraft ökar kontinuerligt från samhällets sida och bidrager till ungdomens ökade krav på vidareutbildning.

Det finns ungdomar som icke erbjuds samma möjligheter till förlängd skolutbildning som sina jämnåriga: de handikappade. Många rörelseskadade har mycket begränsade möjligheter att lyckas inom yrken som kräver rörlighet och fysisk styrka. Många av dem är lämpade för högre studier, dock är deras utsikter att åtnjuta sådan undervisning mycket begränsade.

En försöksverksamhet med påbyggnadsundervisning för handikappade har nyligen påbörjats, och vi vill kraftigt understödja att denna verksamhet snart följes av förslag till en definitiv lösning.

Genom den nödvändiga lokaliseringen av fackskolor och gymnasier till städer och större centralorter har många studerande vid sådana skolor en lång resväg. Dagligt användande av transportmedel av olika slag kan för en rörelseskadad innebära oöverstigliga svårigheter. Möjligheterna till plats på specialgymnasium för handikappade eller lämplig inackordering på gymnasieort kan vara obefintliga.

Vi anser att även om det i princip är önskvärt att rörelseskadade ungdomar undervisas tillsammans med jämnåriga, så finns det fall där korrespondensundervisning erbjuder enda möjligheten till gymnasiala studier. Sådana studier ställer sig för den enskilde dyrbara, och många föräldrar saknar möjlighet att bekosta dem.

Vi anser det rimligt att handikappad ungdom får samma möjlighet till vidareutbildning som sina jämnåriga. Detta betyder att de, då de uppfyller fastställda krav för inträde till gymnasial skolform, bör ha rätt till fri undervisning även då sådan på grund av elevens handikapp måste meddelas av korrespondensinstitut. Vi anser därför att anslaget för särskild undervisning

åt handikappade även bör avse kostnader för sådana elevers gymnasiala studier vid korrespondensinstitut.

Med anledning av vad ovan i motionen anförts hemställes,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t begära att medel ur åttonde huvudtitelns anslag för särskild undervisning åt handikappade även bör kunna tilldelas elev för korrespondensstudier, om denne uppfyller övriga krav för studier vid gymnasial skola men på grund av sitt handikapp ej har möjlighet att studera vid allmän sådan skola.

Stockholm den 26 januari 1966

Ingrid Sundberg

Filip W. Fridolfsson

Nr 591

Av herrar **Sundkvist** och **Elmstedt**, om ökat statsbidrag för lokala idrottsföreningar.

(Lika lydande med motion nr 487 i Första kammaren)

I årets statsverksproposition har under tionde huvudtiteln av departementschefen föreslagits att till Avsättning till fonden för idrottens främjande för budgetåret 1966/67 anvisa ett anslag av 23 375 000 kr. Förslaget innebär en höjning av anslaget med 3 milj. kr., vilket vi uttrycker vår tillfredsställelse över. Vi vill dock framhålla, efter att ha studerat Riksidrottsförbundets motiveringar för sitt anslagsäskande, att de enskilda idrottsföreningarna är styvmoderligt behandlade av staten, när det gäller ekonomiska bidrag. Enligt Riksidrottsförbundet har man för avsikt att höja bidragen till föreningarnas verksamhet till 650 000 kr. Denna summa är blygsam i betraktande av den stora ungdomsfostrande verksamhet som föreningarna bedriver.

Med nuvarande anslag är idrottsledarna i föreningarna tvingade att offra det mesta av sina krafter på att samla pengar för att kunna bedriva någon verksamhet. De är då hänvisade till att syssla med lotteriförsäljning och nöjesarrangemang av olika slag. Med den stora ledarbrist som råder vore det onekligen värdefullt, om de frivilliga krafter som finns i större utsträckning kunde få ägna sig åt de många ungdomar som är anslutna till idrottsrörelsen.

Idrottsföreningarna får ofta bidrag till sin verksamhet från kommunerna.